

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 114/2024
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Илић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3319/23 од 03.10.2023. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3319/23 од 03.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3319/23 од 03.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1095/22 од 18.04.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове 130.000,00 динара са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до коначне исплате, док је за већи износ од досуђеног, а до траженог износа од 250.000,00 динара тужбени захтев одбијен као неоснован; за претрпљени страх износ од 140.000,00 динара са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до коначне исплате, док је за већи износ од досуђеног, а до траженог износа од 250.000,00 динара, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 106.000,00 динара, од чега на износ од 86.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3319/23 од 03.10.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке у погледу досуђене накнаде штете за претрпљене физичке болове и одбија жалба тужене у овом делу, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу става првог изреке у погледу досуђене накнаде за претрпљени страх тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде

нематеријалне штете за претрпљени страх исплати 100.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате, док је део захтева преко наведеног од износа од 140.000,00 динара до досуђеног првостепеном пресудом, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 105.200,00 динара, од чега на износ од 86.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова преко наведеног износа, па до износа од 106.000,00 динара досуђеног првостепеном пресудом, одбијен као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе, јер су одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Из ових разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 26.05.2022. године, а вредност побијаног дела потраживања је 230.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Такође, нема услова ни за примену члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

У смислу цитираног члана, правило о дозвољености ревизије код преиначења примењује се само у ситуацији када је извршено преиначење на штету ревидента,

односно када је ревизију изјавила странка којој је због преиначења право ускраћено или смањено. У конкретном случају, одлука је преиначена у корист ревидента – тужене, па право тужене није ускраћено ни смањено, због чега ревизија на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић